

NEJLEPŠÍ SÉGRY

Velké stěhování
do malého domu

JENNIFER RICHARD JACOBSONOVÁ

Ilustrace Paula Francová

bambóok

bamb**oo**k

NEJLEPŠÍ SÉGRY
Velké stěhování
do malého domu

Jennifer Richard Jacobsonová

Ilustrace Paula Francová

KAPITOLA 1

Probudí mě zapištění.

Vykouknu ze svého spacího pytle.

Plyšová myš přihopká blíž.

Její velké oči zírají přímo do těch mých.

„Vzbud se, Týno!“ zapiští Terezka, ačkoli už se tak zjevně právě stalo.

Terezka je moje malá sestřička, ne ta myš. Plyšák v její ruce se jmenuje pan Plandák.

Zašeptám: „Měla bys být potichu, dokud se všichni ostatní nevzbudí.“ (Pravidlo našeho malého

domku číslo jedna.) Pokývnu významně hlavou k vyvýšenému místu, kde spí táta s mámou. Je to přímo na protější straně stejné místnosti.

„První. Den. Školy,“ vysloví nehlasně, pouze pohybuje rty. Jako bych na to snad mohla zapomenout.

Schovám hlavu zpátky do spacáku jako želva do krunýře.

Terezka můj spacák doširoka rozevře. „Víš, na co myslím?“

„Na co?“

„Na -TÍ.“

„Cože?“

„TÍ.“

Vystrčím hlavu zase ven, abych ji lépe slyšela.

„Až se mě moje nová učitelka v první třídě zeptá, jestli umím číst, řeknu jí, že umím přečíst ty nejhustější písmenka ze všech.“

„TÍ?“

„Jo. Protože když umíš přečíst -TÍ, tak umíš přečíst i *leknutí*, *plivnutí* a *srknutí*.“

„Srknutí?“ otážu se.

„Srknutí!“ zopakuje Terezka.

Potom obě ve stejnou chvíli uděláme mocné SRRRRK! Načež vybuchneme smíchy. (Tolik k pravidlu číslo jedna.) Dokonce i já, z nás dvou ta tišší, si ráda hezky srknu.

„Taky můžeš přečíst *štíítí*,“ řeknu, i když vím, že Terezka ve skutečnosti žádné z těch slov přečíst neumí.

Tedy zatím.

Kouká na mě, jako bych si to slovo vymyslela.

„No jako třeba... strýc se štítí pavouků. Je tam dvakrát TÍTÍ. ŠTÍTÍ.“

Vykulí oči. „Ty jo, to až řeknu paní učitelce!“

„Mohly bychom si čtení procvičovat, kdybys chtěla.“

Terezka vystřelí ze spacáku, jako by byl plný mravenců. „Né. Víš, že si čtu jen pro sebe.“ Sleze pozadu po úzkém schodišti – je to tak bezpečnější.

Podívám se střešním oknem nahoru na řídké mraky, právě když kolem proletí vlaštovka.

„No ták,“ slyším, jak máma za závěsem nahoře domlouvá tátovi. „Jsou to tradice prvního dne.“

Táta zasténá. Vytváří komiksy a pracuje dlouho do noci, takže si potom ráno rád poleží v posteli déle. Říká tomu dospívání. Mára zas říká, že je to povalování.

Dnes bych nejraději dělala obojí. Chci se dospívat ve svém pyžámku. A chci se povalovat zakuklená ve spacím pytli se svojí oblíbenou knížkou a pytlíkem černých pendreků. Jenže nemůžu.

Tohle je můj třetí první den třetí třídy v tomto roce. A to je teprve říjen.

Do třetí třídy jsem začala chodit v Bostonu, kde jsme žili ve velkém domě, a všechny jsem tam znala. Hlavně svou nejlepší kamarádku už od školky, Aničku.

Pak jsme náš velký dům prodali, ale tenhle malý ještě nebyl postavený, takže jsme se nastěhovali

k babičce do Denveru, což je asi na půli cesty sem. Byla jsem příliš zmatená z toho, jak tam je všechno jiné, takže jsem si tam nejlepší kamarádku nebyla schopná najít.

Teď bydlíme v Happy Trails (to je pořád ještě v Coloradu, ale celý den jízdy autem od babičky) a já budu ve třídě zase nová. Upřímně řečeno mi to neustále *poprvé* začíná lézt krkem.

„Tak pojd', Týno!“ zavolá Terezka.

Převalím se jako obří červ na okraj naší skládací matrace a vykouknu přes zábradlí na místnost pod sebou. Terezka je dole a poskakuje kolem dokola. Už si vyndala oblečení ze zásuvky a navléká si přes hlavu tričko se Slečnou Kometou (to je postava, kterou vymyslel táta).

„Pozor tam dole!“ zavolá táta, než seskočí ze žebříku, jenž vede nahoru, kde spí naši.

Žuch! Celý náš malý domek se maličko otřese.

„Měl bych se začít hýbat,“ zamručí. Tohle říká vždycky.

Tereзка podává tátovi dálkové ovládání od televize. „Najdi *Tancuj jako plameňák*, tati.“

„Ještě před kávou?“ namítne táta, ale stejně program vyhledá. Oba napodobují taneční figury z obrazovky, mávají rukama jako křídly, kroučí se a vrtí zadky. Tereзка se na malém prostoru mezi schody vedoucími nahoru a gaučem naparuje jako plameňák.

Táta dokáže nějakým záhadným způsobem celou dobu tančit, a přitom se skoro nehýbat.

Máma sleze ze žebříku a podívá se nahoru na mě. „Připravená na svůj velký den?“ zeptá se, zatímco se snaží rychle protáhnout kolem zdi do kuchyně tak, aby nedostala ránu od jednoho z plameňáků.

„Jasňačka,“ řeknu a snažím se sama sebe přesvědčit, že je to pravda.

Sešplhám dolů z naší horní části pokoje, zamířím do koupelny a cestou ještě otevřu svůj šuplík.

Nevím, co si vzít na sebe. S Terezkou se obvykle na první dny pěkně vyšňoříme, jenže tady